ἀστρονομίαν μανθάνειν, μέχρι τοῦ καὶ τὰ μὴ ἐν τῇ
αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα, καὶ τοὺς πλάνητάς τε καὶ
ἀσταθμήτους ἀστέρας γνῶναι, καὶ τὰς ἀποστάσεις
αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ τὰς περιόδους καὶ τὰς αἰτίας
αὐτῶν ζητοῦντας κατατρίβεσθαι, ἰσχυρῶς ἀπέτρε-
πεν. ὠφέλειαν μὲν γὰρ οὐδεμίαν οὐδ᾽ ἐν τούτοις ἔφη
ὁρᾶν (καίτοι οὐδὲ τούτων γε ἀνήκοος ἦν)· ἔφη δὲ καὶ
ταῦτα ἱκανὰ εἶναι κατατρίβειν ἀνθρώπου βίον, καὶ
6 πολλῶν καὶ ὠφελίμων ἀποκωλύειν. Ὅλως δὲ,
τῶν οὐρανίων, ᾗ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανᾶται, φροντι-
στὴν γίγνεσθαι, ἀπέτρεπεν. οὔτε γὰρ εὑρετὰ ἀν-
θρώποις αὐτὰ ἐνόμιζεν εἶναι, οὔτε χαρίζεσθαι θεοῖς
ἂν ἡγεῖτο τὸν ζητοῦντα, ἃ ἐκεῖνοι σαφηνίσαι οὐκ ἐβου-
λήθησαν. κινδυνεῦσαι δ᾽ ἂν ἔφη καὶ παραφρονῆσαι
τὸν ταῦτα μεριμνῶντα, οὐδὲν ἧττον ἢ Ἀναξαγόρας
παρεφρόνησεν, ὁ μέγιστον φρονήσας ἐπὶ τῷ τὰς
7 τῶν θεῶν μηχανὰς ἐξηγεῖσθαι. Ἐκεῖνος γὰρ λέ-
γων μὲν τὸ αὐτὸ εἶναι πῦρ τε καὶ ἥλιον, ἠγνόει ὡς τὸ
μὲν

visio in Tusc. III, c. A, in Acad. I, c. A, et aliunde liquet, quam multa Socratem Plato fecerit dicentem, de quibus veracissimi Xenophontis Socrates se disseruisse negaret. Inprimis relegantur A. Gellio ex iis tradita, *qui de Xenophontis Platonisque vita et moribus exquisitissime scripsere*, N. A. XIV, c. 3, vbi, *quod Xenophon*, inquit, — *negat Socratem de coeli atque naturae caussis rationibusque vnquam disputasse, et ne disciplinas quidem ceteras, — quae ad bene beateque viuendum non pertinerent, aut attigisse aut comprobasse: idcircoque turpiter eos mentiri dicit, qui dissertationes istiusmodi Socrati attribuerent: hoc autem, inquiunt, Xenophon quum scripsit, Platonem videlicet notauit.* Platonem saepe notasse *Xenophontem* dubio vacat, cuius semel duntaxat in scriptis meminit inter Socratis discipulos III, 6. *Valkenarius.*

τὰ μὴ ἐν τῇ αὐτῇ περιφορᾷ ὄντα] Quae non communi eodemque coeli motu circumacta proprio sibi motu feruntur, vt recte ex Diogene Laertio VII sect. 144 interpretatur Edwards.

ἀνήκοος] Conf. Plat. Phaed. 46.

§. 6. τῶν οὐρανίων] Cf. Cic. Acad. I, 4: Tusc. V, 4.

ἐπὶ τῷ τὰς τῶν Θεῶν μηχανὰς] Anaxagoras enim quid de sole statuerit, mox dicetur. Praeterea studiose siderum magnitudines, interualla, cursus anquirebat, Cic. Tusc. V, 4: statuebat, lunam esse terram, Plat. Apol. 14, seu, secundum Laërt. II, 7, in luna esse οἰκήσεις, λόφους, φάραγγας: idem docuit, esse lunae καταυγασμοὺς et σκιὰν, Plutarch. Nic. c. 23.

§. 7. τὸ αὐτὸ εἶναι π. τ. κ.] Edd. vett. τὸν αὐτὸν εἶναι πῦρ καὶ, male. Flor. E. ἠγνόει ὅτι ὡς τὸ et cet. Idem deinceps: ἠγνόει δὲ καὶ ὅτι τῶν.